

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาโครงการนี้ คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษารวบรวมข้อมูลทั้งภาคปฐมภูมิและทุติยภูมิ จากนั้นนำมาสรุปวิเคราะห์ กำหนดแนวคิด และทำการออกแบบพัฒนาวัสดุทางเลือกให้เป็นผลิตภัณฑ์สำหรับตกแต่งเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งสามารถสรุป อภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัยและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเกษตรกรชาวสวนยางพาราและผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในจังหวัดจันทบุรี พบว่า

1. การทำสวนยางพาราในจังหวัดจันทบุรี มีพื้นที่การปลูกทั้งหมดประมาณ 600,196 ไร่ เกษตรกรที่ทำสวนยางพารามีประสบการณ์ ระหว่าง 2 - 25 ปี โดยแต่ละรายมีพื้นที่สวนยางพาราประมาณ 5 - 35 ไร่ ส่วนใหญ่เป็นการประกอบอาชีพต่อยอดจากบิดา มารดา หรือดำเนินการเอง โดยมีจุดมุ่งหมายการปลูกเพื่อกรีดยางจำหน่าย โดยพันธุ์ยางพาราที่นิยมปลูก ได้แก่ พันธุ์ BPM 24 RRIM 600 และ RRIT 251 มีปริมาณผลผลิตน้ำยางพารา 10-50 ตัน/ปี ลักษณะผลิตภัณฑ์ยางพาราที่จำหน่ายในพื้นที่ ได้แก่ น้ำยางดิบ ยางก้อนถ้วย ยางสกรีนเครพ เป็นต้น โดยราคารับซื้อน้ำยางพารา ณ โรงงาน ในปี 2561 กิโลกรัมละ 36 - 47 บาท ราคารับซื้อในท้องถิ่น ประมาณ กิโลกรัมละ 30 - 40 บาท ส่วนปัญหาและอุปสรรคของเกษตรกรที่พบ ได้แก่ ปัญหาผลผลิตล้นตลาด ราคาน้ำยางตกต่ำ น้ำยางมีคุณภาพต่ำและต้นทุนการผลิตสูง เป็นต้น ส่วนปัญหาด้านการแปรรูปและจำหน่ายไม้ยางพารา พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจมาประมาณ 10 - 25 ปี เป็นธุรกิจขนาดเล็กเพื่อรับซื้อวัตถุดิบจากรถตัดไม้ตามสวนในพื้นที่ เพื่อนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ไม้ท่อน ไม้ระแนงขนาดต่าง ๆ ซึ่งมีหน้ากว้าง 2, 3, 4, 5, และ 8 นิ้ว หนา 1 นิ้วครึ่ง ความยาวตั้งแต่ 1, 1.10, 1.30, 1.50 เมตร เพื่อส่งโรงงานแปรรูปเฟอร์นิเจอร์ โดยช่องทางการจำหน่ายไม้แปรรูปนั้น ผู้ประกอบการจะจำหน่ายให้กับบริษัทและโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ในเขตพื้นที่อำเภอแกลง จังหวัดระยอง และมีวัสดุอุปกรณ์ในการแปรรูป ได้แก่ 1) เลื่อยสายพาน 2) เครื่องไม้ชิ้นเล็ก 3) เครื่องปอกไม้ 4) เครื่องอบน้ำยา 5) เครื่องอบไม้ และมีขั้นตอนการแปรรูปไม้ซึ่งรับเอาวิธีการมาจากโรงงานขนาดใหญ่ ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการแปรรูปไม้ คือ ไม่สามารถเลือกชนิดไม้ เพราะเป็นลานรับซื้อไม้เบงกอล หากในช่วงฤดูฝนจะไม่มีไม้ยางพาราสำหรับนำมาแปรรูป เนื่องจากเกษตรกรไม่สามารถตัดไม้ยางได้ ส่วนช่วงที่มีไม้มากที่สุด คือ ช่วงหน้าแล้ง โดยมีวัสดุเหลือใช้ในการผลิต ได้แก่ เศษปอกไม้และขี้เลื่อย

2. จากการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภค พบว่า ผู้บริโภคที่มาซื้อเฟอร์นิเจอร์ในตัวจังหวัดจันทบุรีส่วนใหญ่เป็นคนไทยและมีคนกัมพูชาเป็นบางส่วน โดยผู้บริโภคนิยมซื้อครั้งละ 1-2 ชิ้น จาก

ร้านจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ทั่วไปมากที่สุด รองลงมาเป็นห้างสรรพสินค้าและร้านเฟอร์นิเจอร์แบรนด์เนมตามลำดับ ซึ่งการซื้อสินค้าในแต่ละครั้งจะนิยมซื้อเฟอร์นิเจอร์ที่มีราคาต่ำกว่า 1,000 บาทมากที่สุด รองลงมาเป็น 1,001-3,000 บาท และ 3,001-5,000 บาท ตามลำดับ ผลลัพธ์ที่ผู้บริโภคต้องการซื้อมากที่สุด สามลำดับแรก ได้แก่ ตู้เสื้อผ้า เก้าอี้ และชั้นวางของ โดยส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์ที่ผู้บริโภคให้ความสำคัญในมากที่สุด ได้แก่ คุณภาพของสินค้า ด้านราคาให้ความสำคัญเรื่องการตั้งราคาที่เหมาะสมและคุ้มค่า ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายให้ความสำคัญเรื่องการเดินทางสะดวก และด้านการส่งเสริมการจำหน่ายให้ความสำคัญในการรับประกันสินค้า มากที่สุด

3. คณะผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาวัสดุทางเลือกเพื่อใช้ในการตกแต่งผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์จำนวน 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) โครงใยพาราผสมน้ำยาง 2) ใยผสมน้ำยาง และ 3) ใยพาราปั่นผสมน้ำยาง โดยจากประเมินคัดเลือกแผ่นวัสดุทางเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน พบว่า วัสดุที่มีความเหมาะสมในการนำไปพัฒนาเป็นวัสดุตกแต่งเฟอร์นิเจอร์ มากที่สุด ได้แก่ โครงใยพาราเคลือบน้ำยาง เนื่องจากมีความแปลกใหม่ น่าสนใจ แต่ด้วยข้อจำกัดในการผลิตจึงควรผสมผสานวิธีการเพื่อให้ความสะดวกในการนำไปใช้งาน ผู้วิจัยจึงได้ทำการพัฒนาวัสดุทางเลือกโดยทดลองผสมผสานวิธีการผลิตวัสดุทั้ง 3 วิธีการ ทำให้ได้วัสดุชนิดใหม่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการนำไปใช้ตกแต่งหรือสร้างลวดลายบนเฟอร์นิเจอร์ ได้แก่ แผ่นใยผสมยางรีดบาง ซึ่งอาจตกแต่งเพิ่มเติมให้เกิดความสวยงามด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเขียนสี การพิมพ์ลาย การฉลุ การย้อมสี หรือการติดปะร่วมกับวัสดุอื่น ๆ เช่น โครงใยพารา ดอกไม้แห้งหรือใบไม้แห้ง เป็นต้น รวมถึงการนำไปใช้ประดิษฐ์ขึ้นรูปเป็นสิ่งของเครื่องใช้ประเภทอื่น ๆ ต่อไป

4. ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ที่ใช้วัสดุทางเลือกใหม่จากการวิจัยเป็นโครงสร้างหรือการตกแต่ง ตามความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งเป็นกลุ่มคนยุคใหม่ที่มีการพักอาศัยในที่พักแบบมีพื้นที่จำกัด โดยใช้แนวคิดจากธรรมชาติที่ผสมผสานระหว่างรูปแบบกับประโยชน์ใช้สอย ทำการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ จำนวน 3 รูปแบบ ได้แก่ ชั้นวางของแขวนผนัง เก้าอี้และตู้เสื้อผ้าเด็ก และได้ทำการประเมินคัดเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญ ให้เหลือจำนวน 1 รูปแบบเพื่อนำไปสร้างต้นแบบและพัฒนาให้เหมาะสมสำหรับการจำหน่าย โดยผลจากการประเมินคัดเลือกพบว่า รูปแบบที่มีความเหมาะสมมากที่สุด ได้แก่ รูปแบบที่ 1 ชั้นวางของเอนกประสงค์ มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยในระดับมาก เนื่องจากมีรูปแบบที่สวยงาม สามารถผลิตได้ง่าย ใช้ต้นทุนต่ำ มีน้ำหนักเบา สามารถขนส่งง่ายและสะดวกต่อการจำหน่ายในตลาดออนไลน์

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัย พบว่า การปลูกยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราในจังหวัดจันทบุรี เป็นการสืบทอดอาชีพต่อกันมาหลายชั่วอายุคนหรือเริ่มประกอบอาชีพด้วยตนเอง โดยใช้เวลาการปลูกประมาณ 5 – 7 ปี จึงจะสามารถกรีดยางพาราจำหน่ายได้ ในช่วงรอผลผลิตเกษตรกรจะปลูกพืชอื่นแซมเสริมรายได้ตามลักษณะของสภาพพื้นที่ เช่น สับปะรด กาแฟ ผักกูด กระจ่าง ไม้

ผลหรือเกษตรผสมผสาน อื่น ๆ เป็นต้น โดยมีหน่วยงานภาครัฐให้การส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกพืชต่าง ๆ ให้มีความหลากหลาย เพื่อการสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรในระยะต่าง ๆ เช่นกัน (กรมวิชาการเกษตร, 2560) ในช่วงปี 2560 – 2561 ราคาน้ำยางมีแนวโน้มลดลง เนื่องจากมีปริมาณผลผลิตออกสู่ตลาดมาก ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรมชะลอการลงทุน ส่งผลให้เกษตรกรต้องประสบปัญหาในการจำหน่ายน้ำยาง ในขณะที่ต้นทุนการผลิตและค่าแรงการกรีดยางสูงขึ้น ซึ่งเกษตรกรได้แก้ไขปัญหาด้วยการจ้างแรงงานแบบแบ่งสัดส่วน เช่น สัดส่วนระหว่างเจ้าของสวนและผู้กรีดยางเป็น 60 : 40 เป็นต้น (วารสารณ์ เกษร, 2560) ในการดูแลรักษาสวนยางเกษตรกรจะตัดแต่งกิ่งในช่วงต้นหรือปลายฤดูฝน เมื่อยางมีอายุตั้งแต่ 1 ปี ขึ้นไป หรือมีความสูงประมาณ 3 เมตร ทำให้มีวัสดุเหลือใช้ เช่น เศษกิ่ง ใบ และเศษซี้เลื่อยจากการตัดต้นยาง โดยส่วนใหญ่จะปล่อยทิ้งให้เป็นปุ๋ยหรือนำกิ่งไม้ที่มีขนาดใหญ่พอประมาณไปเผาถ่าน หากมีมากก็จะจำหน่ายเป็นฟืนเชื้อเพลิงสำหรับโรงงานต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนกระบวนการกรีดยาง นั้นเกษตรกรจะออกไปกรีดยางตั้งแต่เวลาตีหกถึงเที่ยงคืนจนถึงเช้ามืด โดยมีวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้เก็บเกี่ยวน้ำยางพารา ได้แก่ 1) มีดกรีดยาง 2) ถัง 200 ลิตรตัดครึ่ง 3) กระป๋อง 4) ที่แคะยาง และมียาพาหนะสำหรับการขนย้ายน้ำยาง เช่น รถมอเตอร์ไซด์พ่วงข้างหรือรถยนต์ ส่วนวิธีการเก็บเกี่ยวน้ำยางสดจะใช้วิธีเดินกรีดยางแนวเฉียงที่ละต้นในแต่ละแถว มีถ้วยพลาสติกหรือกระเบื้องสำหรับรองรับน้ำยาง เมื่อได้น้ำยางตามปริมาณที่ต้องการในแต่ละวันจะหยดน้ำกรดฟอรั่มลงในน้ำยางเพื่อช่วยในการจับตัว ส่วนยางถ้วยนั้นจะหยดกรดใส่ น้ำยางและทิ้งไว้ 4 คืน จึงแคะยางก้อนออกนำไปจำหน่ายให้กับผู้รับซื้อในพื้นที่ ส่วนปัญหาและอุปสรรคที่พบหลังการเก็บเกี่ยว ได้แก่ 1) ยางหน้าตาย ซึ่งไม่สามารถกรีดยางและให้น้ำยางออกมาได้ 2) การขาดแคลนแรงงาน ทำให้ต้องใช้แรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีขั้นตอนตามกฎหมายที่ยุ่งยากและเสียเวลา 3) โรคแอนแทรกคโนส เป็นโรคเกี่ยวกับเชื้อรา เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีฝนตกชุกมาก จึงทำให้ผลผลิตที่ได้ไม่มีคุณภาพ และ 4) หน้ายางเน่า ไม่สามารถกรีดยางให้น้ำยางได้ นอกจากนี้เกษตรกรรุ่นใหม่ ๆ บางส่วน ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการทำสวนยางพารา ไม่มีการปรับปรุงคุณภาพดินให้เหมาะสม หรือการเร่งเปิดหน้ายางก่อนมีอายุที่เหมาะสม (ศุภวรรณ ภามัตย์, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบัญชา สมบูรณ์สุขและคณะที่กล่าวว่า ต้นทุนการผลิตยางพาราแผ่นดินในปี 2556 เฉลี่ย 65.74 บาท/กิโลกรัม (บัญชา สมบูรณ์สุขและคณะ, 2556) เมื่อเทียบกับราคาขายน้ำยางทำให้ไม่คุ้มค่าในการลงทุน ดังนั้น ในระยะหลัง ช่วงปี พ.ศ. 2560 – 2561 ที่ราคาขายแผ่นดินอยู่ที่กิโลกรัมละ 36 – 48 บาท ทำให้เกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือบางส่วนตัดสินใจโค่นต้นยางพาราส่งจำหน่ายแก่โรงงานเฟอร์นิเจอร์เป็นจำนวนมาก โดยช่วงที่นิยมโค่นต้นยางพารามักจะเป็นช่วงหลังฤดูฝน ระหว่างเดือน ธ.ค – มี.ค. หลังจากการโค่นต้นยางพารา เกษตรกรจะนำไม้ยางพาราไปจำหน่ายแก่ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ ส่วนเศษกิ่งไม้จะนำไปจำหน่ายเพื่อใช้เป็นเชื้อเพลิงในโรงงานอุตสาหกรรมหรือนำไปเผาถ่าน

2. การแปรรูปไม้ยางพารา พบว่า ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องมี 3 ส่วน คือ 1) โรงเลื่อย 2) ตัวแทนรับซื้อไม้ยาง และ 3) โรงงานเฟอร์นิเจอร์ โดยโรงเลื่อยจะเป็นผู้แปรรูปไม้ยางพาราให้เป็น

ไม้แผ่นสำหรับจำหน่ายทั่วไป โดยอาจมีตัวแทนมารับซื้อไม้เพื่อส่งออกหรือจำหน่าย ส่วนตัวแทนรับซื้อไม้อย่างอาจรับซื้อไม้ท่อน ไม้ปีก และเศษกิ่งไม้เพื่อนำไปใช้เป็นไม้ฟืนด้วย โดยโรงงานเฟอร์นิเจอร์จะรับซื้อไม้จากเกษตรกรเพื่อนำแปรรูปเองภายในโรงงาน (ศักดิ์ชัย สมัยมงคล, 2560) ซึ่งราคาไม้ที่รับซื้อไม้ทั่วไปจะอยู่ที่ราคาตันละ 1,300 – 1,800 บาท เนื่องจากไม้ยางพาราแล้ว ไม้ที่รับซื้อในพื้นที่ซึ่งเป็นไม้ประเภทอื่น เช่น ทุเรียน ขนุน เงาะ มะม่วง เป็นต้นโดยจากการศึกษาสำรวจวัสดุเหลือใช้ในกระบวนการนี้ พบว่า วัสดุเหลือใช้จากขั้นตอนนี้ ได้แก่ ขี้เลื่อยที่เกิดจากการตัด การเลื่อยและไสไม้ โดยขี้เลื่อยจากกระบวนการที่ไม่มีการอาบน้ำยากันแมลงหรือป้องกันเชื้อรา จะถูกนำไปใช้ทำเป็นเชื้อเพลิงหรือนำไปเพาะเชื้อเห็ด ส่วนขี้เลื่อยอื่น ๆ จะถูกนำไปใช้ทำเป็นเชื้อเพลิงหรือวัสดุเพาะปลูกเปลือกไม้ นำไปใช้ทำเชื้อเพลิงและตกแต่งรีซอร์หรือบ้านพักอาศัย เป็นต้น (สุชาติ บุญอยู่, 2560)

ในการแปรรูปเฟอร์นิเจอร์จากไม้ยางพารา พบว่า การจำหน่ายทั้งในตลาดภายในประเทศและนอกประเทศ โดยผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในพื้นที่เป็นผู้ผลิตในระดับอุตสาหกรรมครัวเรือน ที่ผลิตเฟอร์นิเจอร์จริงและวัสดุทดแทนอื่น ๆ เช่น ไม้เอ็มดีเอฟ เป็นต้น(ส.กิจชัย, 2560) โดยมีตลาดเป็นผู้บริโภคซึ่งนิยมซื้อสินค้าในร้านจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ ตามงานเทศกาลหรือนิทรรศการต่าง ๆ โดยในจังหวัดจันทบุรีมีแหล่งผลิตเฟอร์นิเจอร์แหล่งใหญ่ในตลาดบ้านสวนส้ม ซึ่งในอดีตเคยรุ่งเรืองและสร้างรายได้ให้แก่จังหวัดเป็นจำนวนมาก แต่ปัจจุบันผู้ผลิตมีจำนวนลดน้อยลง เนื่องจากจากภาวะเศรษฐกิจเริ่มซบเซา และพฤติกรรมผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป คนยุคปัจจุบันนิยมซื้อสินค้าในตลาดออนไลน์มากกว่า จึงทำให้ผู้ประกอบการต้องปรับเปลี่ยนกลยุทธ์และปรับปรุงรูปแบบผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด และจากการศึกษาสภาวะการตลาดเฟอร์นิเจอร์ พบว่า ผู้บริโภคยุคใหม่ต้องการสินค้าที่มีรูปแบบทันสมัย มีประโยชน์ใช้สอยเอนกประสงค์ และน้ำหนักเบาหรือถอดประกอบได้ เพื่อให้สามารถขนย้ายได้สะดวกโดยใช้แรงงานจำนวนน้อย โดยสินค้าในรูปแบบเดิมที่ทางชุมชนผลิต ซึ่งยังสามารถจำหน่ายได้ดี ได้แก่ สินค้าเกี่ยวกับบ้านพักอาศัย เช่น ไม้แผ่น บานประตู หรือหน้าต่าง เป็นต้น ส่วนสินค้าที่ผู้บริโภคนิยมมาซื้อ ณ แหล่งผลิต ได้แก่ ชุดโต๊ะรับประทานอาหาร ตู้เสื้อผ้า หรือตู้โชว์ เป็นต้น

และจากการสำรวจพฤติกรรมผู้บริโภคในจังหวัดจันทบุรีเพื่อกำหนดแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์จากไม้ยางพารา พบว่า ผู้บริโภคคนไทยนิยมซื้อสินค้าเฟอร์นิเจอร์สำหรับนำไปตกแต่งบ้าน โดยสินค้าที่ซื้อ ได้แก่ โซฟา ชั้นวางของ และตู้เสื้อผ้า จากร้านจำหน่ายประเภทร้านเฟอร์นิเจอร์ทั่วไปมากที่สุด รองลงมาเป็นห้างสรรพสินค้าและร้านเฟอร์นิเจอร์แบรนด์เนม คะแนน โดยพบว่า การซื้อสินค้าแต่ละครั้งจะซื้อเฟอร์นิเจอร์ที่มีราคาต่ำกว่า 1,000 บาท รองลงมาเป็น 1,001-3,000 บาท และ 3,001-5,000 บาท ตามลำดับ เนื่องจากส่วนใหญ่พักอาศัยในหอพัก แมนชั่น หรือทาวน์เฮ้าส์ที่มีพื้นที่คับแคบ ไม่สะดวกสำหรับการขนย้าย โดยส่วนประสมทางการตลาดด้านผลิตภัณฑ์ที่ผู้บริโภคให้ความสำคัญในมากที่สุด ได้แก่ คุณภาพของสินค้าและด้านราคาผู้บริโภคให้ความสำคัญเรื่องการตั้งราคาที่เหมาะสมและคุ้มค่า เนื่องจากสินค้าเฟอร์นิเจอร์ในปัจจุบันมีการแข่งขันในตลาดสูง ลูกค้านจึงมีทางเลือกมาก ผู้ผลิตจึงต้องเน้นที่การพัฒนาคุณภาพสินค้าทั้งในด้าน

รูปแบบ วัสดุและประโยชน์ใช้สอยที่เหมาะสมคุ้มค่ากับราคา โดยเพิ่มช่องทางการจำหน่ายให้เหมาะสมกับยุคสมัย เช่น การจำหน่ายออนไลน์ ซึ่งต้องมีการพัฒนารูปแบบให้มีน้ำหนักเบาและสามารถจัดส่งสะดวก หรือ มีการจัดแสดงสินค้าในงานเทศกาลขนาดใหญ่เพื่อเพิ่มช่องทางการกระจายสินค้าแก่ผู้บริโภค โดยอาจมีการส่งเสริมการจำหน่ายด้วยการบริการด้านการขนส่งสินค้า การรับประกันสินค้า หรือเปิดโอกาสให้ลูกค้ากำหนดรูปแบบด้วยตนเอง เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ประกอบการอาจจัดโปรโมชั่นบริเวณร้านหรือห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ลูกค้าได้พูดคุยขอข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับตัวสินค้า เพื่อเป็นการเพิ่มยอดการจำหน่ายหรือการสร้างลูกค้าในอนาคตได้เช่นกัน

ส่วนการพัฒนาวัสดุทางเลือกจากส่วนเหลือใช้ของยางพารา พบว่า สามารถพัฒนาวัสดุทางเลือกจากโครงใบยางพาราผสมน้ำยาง ชี้อ่อนผสมน้ำยาง ในอัตราส่วน 1:1.5 และใบยางพาราปั่นผสมน้ำยาง ในอัตราส่วน 1:1.5 โดยจากการประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นผู้ประกอบการ นักวิชาการด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และตัวแทนเกษตรกรชาวสวนยาง จำนวน 3 คน พบว่า วัสดุที่มีความเหมาะสมในการนำไปพัฒนาให้เป็นวัสดุทางเลือกใหม่สำหรับการตกแต่งผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ ได้แก่ ใบยางพาราเคลือบน้ำยาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$) โดยมีค่าเฉลี่ยด้านความสวยงามและความน่าสนใจมีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$) ด้านการพัฒนาต่อยอดภูมิปัญญาที่มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X} = 4.33$) ด้านกระบวนการผลิตมีความเหมาะสมมาก ($\bar{X} = 4.64$) ด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มดำเนินความเหมาะสมมาก ($\bar{X} = 4.00$ และ 5) ด้านความเหมาะสมในการนำไปใช้งานมีความเหมาะสมมาก ($\bar{X} = 3.61$)

โดยพบว่า โครงใบยางเคลือบน้ำยางและชี้อ่อนผสมน้ำยาง มีความเหมาะสมในการนำไปพัฒนาเพื่อใช้ผลิตเป็นโครงสร้างเฟอร์นิเจอร์เพื่อใช้ตกแต่งพื้นผิวด้านนอกของผลิตภัณฑ์ เนื่องจากชี้อ่อนเป็นวัสดุที่หาได้ง่ายจากกระบวนการตัด การเลื่อยและการขึ้นรูปไม้เป็นเฟอร์นิเจอร์ เมื่อนำมาผสมกับน้ำยางในสัดส่วนที่เหมาะสม จะได้วัสดุที่มีลักษณะคล้ายไม้ มีพื้นผิวสวยงาม มีความยืดหยุ่นสูงและใช้งานได้ทั้งภายในและภายนอกสถานที่ ส่วนใบมีความเหมาะสมในการพัฒนาให้เกิดมูลค่าทางการตลาด เนื่องจากสามารถหาได้ง่าย มีปริมาณมากและมีรูปทรงสวยงาม สามารถดัดแปลงและจัดวางองค์ประกอบตามที่ต้องการ และนำไปย้อมสีให้เกิดความสวยงามตรงตามรสนิยมของผู้บริโภคได้ โดยการทำให้กระบวนการผลิตมีความสะดวก รวดเร็วง่ายขึ้น ควรผสมผสานกระบวนการผลิต ทั้ง 2 ลักษณะ ดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากวัสดุเหลือใช้ในกระบวนการผลิตและแปรรูปยางพาราหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการศึกษาและเผยแพร่ความรู้ในการใช้ประโยชน์จากส่วนต่าง ๆ ของยางพารานอกเหนือจากน้ำยางพาราให้มากขึ้น เช่น ใบ กิ่ง ผล เปลือกหรือชี้อ่อน เป็นต้น รวมถึงการพัฒนาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ช่วยลดปัญหาในการปลูกและแปรรูปผลิตจากยางพารา เช่น

วัสดุเพาะต้นกล้า ถ้วยน้ำยาง หมวกคลุมน้ำยางโดยใช้ประโยชน์จากผลผลิตของยางพารา เช่น ใบ
ซีลี้อยหรือน้ำยางพารา เป็นต้น

5.3.2 ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ ควรมีการศึกษาพฤติกรรมและความต้องการของผู้บริโภค
ยุคใหม่ ซึ่งนิยมการสั่งซื้อสินค้าในรูปแบบออนไลน์ เพื่อใช้เป็นแนวทางการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้
สอดคล้องกับความต้องการ โดยสามารถจัดส่งได้ง่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศ

5.3.3 ในการพัฒนาวัสดุทางเลือกจากยางพารา ควรมีการพัฒนาคุณสมบัติของวัสดุทางเลือก
ให้สามารถใช้งานได้จริงในระดับอุตสาหกรรม หรือทำการวิจัยต่อยอดเพื่อพัฒนาการใช้ประโยชน์วัสดุ
ทางเลือกให้เป็นเครื่องใช้สอยในชีวิตประจำวัน หรือบรรจุภัณฑ์สินค้าเกษตรเพื่อการส่งออก

5.3.4 ควรสร้างเสริมอาชีพเกษตรกรผู้ปลูกยางในการแปรรูปวัสดุเหลือใช้จากยางพาราให้เป็น
วัสดุเครื่องใช้สอยในชีวิตประจำวันที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจให้มากขึ้น เช่น การนำใบยางพารามาทำ
ดอกไม้ประดิษฐ์ กระเช้าของขวัญหรือสินค้าแฟชั่น เป็นต้น

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี